

És la força operant de l'Esperit vessada i plasmada en valents i generosos lliuraments. És la vida de l'Esperit capaç de rescatar, valorar i mostrar com les nostres vides estan teixides i sostingudes per persones corrents —habitualment oblidades— que no apareixen en portades de diaris i de revistes, ni en les grans passarel·les de l'últim xou però, sens cap mena de dubte, estan escrivint avui els esdeveniments decisius de la nostra història: metges, infermers i infermeres, encarregats de reposar els productes en els supermercats, netejadores, cuidadores, transportistes, forces de seguretat, voluntaris, sacerdots, religioses i tants altres que han comprès que ningú no se salva sol. Davant del sofriment, on es mesura el veritable desenvolupament dels nostres pobles, descobrim i experimentem l'oració sacerdotal de Jesús: «Que tots siguin u» (Jn 17,21). Quanta gent cada dia demostra paciència i infon esperança, tenint cura de no sembrar pànic sinó coresponsabilitat. Quants pares, mares, avis i àvies, docents mostren als nostres infants, amb gestos petits i quotidians, com enfrontar i transitar una crisi readaptant rutines, aixecant mirades i impulsant la pregària. Quantes persones resen, ofereixen i intercedeixen pel bé de tots. La pregària i el servei silencios són les nostres armes vencedores.

(continuarà)

* * * * *

MISSES ENCOMANADES QUE SE CELEBREN PRIVADAMENT

Dissabte, 4: 18,30: Jordi Puig i difunts Arxiconfraria
Diumenge, 5: 18,30: Família Juanola Bohigas
Dilluns, 6: 18,30: Llorenç Roqueta Davesa
Dimarts, 7: 18,30: Per les vocacions
Dimecres, 8: 18,30: Família Figueras Xifra
Dijous, 9: 18'30: Francesc Bartumeu Sanllehi
Diumenge, 12: 18,30: Pel poble.

Diumenge, 5 d'abril de 2020. Núm. 541

SETMANA SANTA DIUMENGE DE RAMS

Homilia del papa Francesc. Pregària del divendres, 27 de març

Arribat el capvespre (Mc 4,35). Així comença l'Evangeli que hem escoltat. Des de fa algunes setmanes sembla que tot s'ha enfosquit. Denses tenebres cobreixen les nostres places, carrers i ciutats; s'han anat ensenyorint de les nostres vides omplint-ho tot d'un silenci que eixorda i un buit desolador que ho paralitza tot al seu pas: es nota a l'aire, se sent en els gestos, ho diuen les mirades. Ens trobem espantats i perduts. Igual que als deixebles de l'Evangeli, ens va sorprendre una tempesta inesperada i furiosa. Ens vam adonar que estàvem en la mateixa barca, tots fràgils i desorientats; però, al mateix temps, importants i necessaris, tots cridats a remar junts, tots necessitats de confortar-nos mútuament. En aquesta barca, hi anem tots. Com aquests deixebles, que parlen amb una única veu i amb angoua diuen: «Ens enfonsem»(cf. v. 38), també nosaltres descobrim que no podem seguir cadascun pel nostre compte, sinó només junts.

És fàcil identificar-nos amb aquesta història, el més difícil és entendre l'actitud de Jesús. Mentre els deixebles, lògicament, estaven alarmats i desesperats, Ell romania a popa, a la part de la barca que primer s'enfonsa. I, què fa? Malgrat l'enrenou i el brogit, dormia tranquil, confiat en el Pare —és l'única vegada a l'Evangeli que Jesús apareix dormint—. Després que el despertessin i que calmes el vent i les aigües, es va dirigir als deixebles amb un to de retret: «Per què teniu por? Encara no teniu fe?» (v. 40).

Mirem d'entendre-ho. En què consisteix la manca de fe dels deixebles que es contraposa a la confiança de Jesús? Ells no havien deixat de creure en Ell; de fet, el van invocar. Però vegem com l'invoquen: «Mestre, ¿no us fa res que ens enfonsem?» (v. 38). *No us fa res*: van pensar que Jesús es desinteressava d'ells, que no els parava esment. Entre nosaltres, en les nostres famílies, allò que més ens dol és quan sentim dir: «És que no t'importo?». És una frase que fa mal i desferma tempestes en el cor. També haurà sacsejat a Jesús, perquè a Ell li importem més que a ningú. De fet, una vegada invocat, salva els seus deixebles desconfiats.

La tempesta desemmascara la nostra vulnerabilitat i deixa al descobert aquestes falses i supèrflues seguretats amb les que havíem

construït les nostres agendes, els nostres projectes, rutines i prioritats. Ens mostra com havíem deixat adormit i abandonat allò que alimenta, sosté i dona força a la nostra vida i a la nostra comunitat. La tempesta posa al descobert tots els intents d'arraconar i oblidar el que va nodrir l'ànima dels nostres pobles; totes aquelles temptatives d'anestesià amb aparents rutines “salvadores”, incapaces d'apel·lar a les nostres arrels i evocar la memòria dels nostres ancians, privant-nos així de la immunitat necessària per a fer front a l'adversitat.

Amb la tempesta, ha caigut el maquillatge d'aquests estereotips amb els que disfressàvem els nostres *egos* sempre pretensiosos de voler aparentar; i ha deixat al descobert, una vegada més, aquesta (beneïda) pertinença comuna de la qual no podem ni volem evadir-nos; aquesta pertinença de germans.

«Per què teniu por? Encara no teniu fe?». Senyor, aquesta tarda la vostra Paraula ens interpel·la i es dirigeix a tots. En el nostre món, que vós estimeu més que nosaltres, hem avançat ràpidament, sentint-nos forts i capaços de tot. Cobejosos de guanys, ens hem deixat absorbir pel que és material i ens hem deixat trastocar per la pressa. No ens hem aturat davant les vostres crides, no ens hem despertat davant guerres i injustícies del món, no hem escoltat el crit dels pobres i del nostre planeta greument malalt. Hem continuat impertorbables, pensant en mantenir-nos sempre sans en un món malalt. Ara, mentre estem en mars agitades, us supliquem: “Desperteu, Senyor”.

«Per què teniu por? Encara no teniu fe?». Senyor, ens dirigiu una crida, una crida a la fe. Que no és només creure que existiu, sinó anar cap a vós i confiar en vós. En aquesta Quaresma ressona la vostra crida urgent: «Convertiu-vos a mi amb tot el vostre cor», (Jl 2,12). Ens crideu a prendre aquest temps de prova com *un moment d'elecció*. No és el moment del vostre judici, sinó del nostre judici: el temps per a triar entre el que compta veritablement i el que passa, per separar el que és necessari del que no ho és. És el temps de restablir el rumb de la vida cap a vós, Senyor, i cap als altres. I podem mirar tants companys de viatge que són exemplars, ja que, davant de la por, han reaccionat donant la pròpia vida.